

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małecki

po rozpoznaniu w dniu 15 lipca 2016 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w G.

przeciwko pozwanej D. N.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 14 lipca 2015 r.

sygn. akt IC 1165/14/2

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Ryszard Małecki

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanej D. N. kwoty 318,14 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem należności pozwanej powstałych na skutek zawartej z operatorem telekomunikacyjnym (...) S.A., a nabytych w drodze umowy cesji.

W dniu 21 lipca 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym nakazał pozwanej zapłatę dochodzonej przez powoda kwoty wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Wobec wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od nakazu zapłaty, w którym pozwana zakwestionowała istnienie zobowiązania, sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Szamotułach.

Wyrokiem wydanym w dniu 14 lipca 2015 r. Sąd Rejonowy w Szamotułach zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 318,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2014 r. do dnia zapłaty (punkt 1), a nadto zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 90 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (punkt 2). Uzasadniając orzeczenie Sąd ocenił, że powód udowodnił, iż przysługuje mu wierzytelność w kwocie dochodzonej pozew, natomiast pozwana nie udowodniła, że wszelkie należności wynikające z umowy zostały

zapłacone. Zarzut pozwanej, że to nie ona zawierała umowę Sąd ocenił jako chybiony. Studio (...) nie jest odrębnym podmiotem i nie ma zdolności do zawierania umów. Stroną umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych była D. N.. Sąd zauważył, że wezwanie przedłożone przez pozwaną (k. 71) nie dotyczy umowy z dnia 18 listopada 2011 r.

Z powyższym wyrokiem nie zgodziła się pozwana D. N., która wywiodła apelację, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając orzeczeniu błędne rozpoznanie stanu faktycznego, błędy merytoryczne, błędy procesowe, a nadto naruszenie przepisów postępowania i rażąco obrazę przepisów prawa, które mogły mieć istotny wpływ na zapadnięcie wyroku. Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, ewentualnie, o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Szamotułach do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powód wniosł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu w instancji odwoławczej, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., w postępowaniu uproszczonym, jeżeli sąd drugiej instancji nie prowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, który Sąd Okręgowy przyjmuje za własny (art. 382 k.p.c.), trafnie oceniając, że roszczenie powódki o zapłatę kwot dochodzonych pozwem zostało udowodnione. Zarzuty podniesione przez pozwaną cechuje wysoki stopień ogólności, w szczególności pozwana nie wyjaśniła, jakich błędów procesowych, czy też naruszenia przepisów postępowania miał dopuścić się Sąd I instancji.

Powód załączył umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartą w dniu 18 listopada 2011 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. a pozwaną (k. 42-48). Kserokopia umowy została poświadczona za zgodność z oryginałem przez profesjonalnego pełnomocnika powoda, a poświadczenie takie ma charakter dokumentu urzędowego (art. 129 § 3 k.p.c.). W toku postępowania przed Sądem I instancji skarżąca nie kwestionowała wiarygodności przedłożonych przez powoda dokumentów, w szczególności nie zażądała przedłożenia ich oryginałów. Wg treści umowy została ona zawarta na okres 36 miesięcy. Twierdzenia pozwanej co do umowy są wysoce niekonsekwentne. Otóż jednocześnie twierdzi ona że nie zawierała umowy z operatorem telekomunikacyjnym oraz, że rozwiązała umowę zgodnie z prawem i zapisami w umowie. Pozwana nie przedłożyła jednakże żadnego pisma, z którego miałyby wynikać, że rozwiązała ona umowa z pierwotnym wierzycielem, uniemożliwiając tym samym Sądowi ocenę skuteczności takiego wypowiedzenia. Jeżeli natomiast doszło do rozwiązania umowy z winy abonenta, z uwagi na nieuiszczenie opłat, operatorowi przysługiwało – zgodnie z ust. V.1 umowy roszczenie o zwrot przyznanej ulgi w wysokości określonej w umowie, pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Pozwana nie wykazała, że zapłaciła faktury za okres od 26 lipca 2013 r. do 25 listopada 2013 r., a zatem wiarygodne są twierdzenia powoda, że umowa została rozwiązana z przyczyn leżących po stronie pozwanej i tym samym operator mógł domagać się od skarżącej zwrotu przyznanej ulgi.

Sąd dokonał również analizy zarzutu pozwanej, że na wezwaniu do zapłaty z dnia 24 lutego 2014r. jest inna kwota niż w pozwie. Z analizy dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wynika, że pozwana posiadała dwa konta klienta – nr 1. (...), na którym powstały należności dochodzone pozwem oraz konto nr 1. (...), którego dotyczyło wezwanie z dnia 24 lutego 2014 r. Innymi słowy, załączona przez powódkę kserokopia dokumentu wezwania do zapłaty nie ma żadnego związku z roszczeniem dochodzonym przez powoda w niniejszej sprawie. Stanowi to również wyjaśnienie różnicy pomiędzy kwotą zasądzoną przez Sąd I instancji, a kwotą wskazaną na wezwaniu z dnia 24 lutego 2014 r. Co więcej, z umowy z dnia 18 listopada 2011 r. nie wynika, aby została ona zawarta w związku z prowadzoną przez pozwaną działalnością gospodarczą „Studio (...), natomiast wezwanie do zapłaty z dnia 24 lutego 2014 r. zostało skierowane do pozwanej jako przedsiębiorcy.

Nie sposób podzielić zarzutu pozwanej, że Sąd prowadził proces w sposób stronniczy. Nieuwzględnienie stanowiska pozwanej nie oznacza stronniczości Sądu. W sprawie nie było żadnych nie dających się usunąć wątpliwości, które winny zostać zinterpretowane na korzyść pozwanej. Z kolei zaniechanie formalnego dopuszczenia dowodu z dokumentu – wezwania do zapłaty z dnia 24.02.2014 r. nie oznacza, że Sąd nie wziął pod uwagę tego dokumentu, skoro ustosunkował się do niego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Podniesione uchybienie nie miało zatem wpływu na treść rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanej.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 98 § 3 w zw. z art. 99 k.p.c., obciążając nimi pozwaną w całości jako stronę przegrywającą. Na koszty poniesione przez powoda złożyło wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 60 zł, ustalone na podstawie § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z §6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych...(t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 490) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

Ryszard Małecki